



## Cuộc sống của người lính chiến Địa Phương Quân và Nghĩa Quân

BK Nguyễn Văn Quan – 35

*Tôi sẽ không kể cho các bạn nghe những trận đánh hào hùng của các binh chủng Nhảy Dù, Thủy Quân Lục Chiến, Biệt Động Quân, Biệt Cách Dù, hay các Sư đoàn Bộ Binh thiện chiến của QLVNCH, tôi muốn kể đến các bạn nghe về cuộc sống của các anh lính chiến Địa Phương Quân và Nghĩa Quân mà tôi là một trong những người lính chiến ấy. Từ trước tới nay, khi nói tới lính chiến đánh giặc hay là nói tới lực lượng trừ bị, mà họ quên rằng những người lính Địa Phương Quân và Nghĩa Quân cũng đổ xương máu của họ cho đất nước Việt Nam và họ cũng chịu đựng gian khổ như người lính Tổng Trừ Bị... mà có khi còn cực hơn nữa. Câu chuyện bắt đầu. -NVQ.*

Sau khi mãn khóa ở trường Sĩ Quan Thủ Đức với 14 ngày phép và 2 ngày phép tự cấp cho hấn, hấn bắt đầu giã từ cha mẹ, vợ con và lên đường ra đơn vị. Trời tờ mờ sáng là hấn bắt đầu ra bến xe chuẩn bị về Phan Rang, một nơi mà hấn chỉ hình dung khi coi phim 1 tuần trước lễ mãn khóa. Đây là quê hương của Tổng thống Nguyễn Văn Thiệu. Lúc đó, hấn thấy cảnh chiếu trên ci-nê sao mà hấp dẫn, dễ thương, và bình yên quá! Hấn tự nghĩ chọn về nơi đó có đúng như ý mong muốn của hấn chăng? Mặc dù Chú của hấn là Tổng Thanh Tra Quân Đoàn 2 đã dặn hấn là chọn về tiểu khu Pleiku và chức Trưởng Ban Tổng Quản Trị tiểu khu dành cho hấn, như vậy là chữ “thọ” an toàn như mong ước của cha mẹ hấn. Ngày chọn đơn vị, hấn đậu thứ 112 trên 1080 người, nếu hấn chọn những tiểu khu gần hay Pleiku thì quá dễ, nhưng hấn không chọn, mà hấn lại chọn Phan Rang quê hương của Tổng thống chỉ vì cảnh đẹp nên thọ. Ôi! Ý nghĩ của một tân chuẩn úy sũ vô tư như vậy đó các bạn, và cuộc sống gian lao bắt đầu.

Tới Phan Rang gần 1 giờ trưa, hấn hỏi thăm dân chúng tiểu khu Phan Rang nằm chỗ nào? Hấn gọi xe ôm chở tới tiểu khu Ninh Thuận, và chuẩn bị vô tình diện Đại úy trưởng phòng Tổng Quản Trị. Tới tiểu khu, hấn chỉnh lại quân phục đàng hoàng, với lon quai chảo đen trên cổ áo, tay phải mang phù hiệu Quân Đoàn 2 trông hấn cũng oai ra phết đấy chứ. (cho mình khen mình chút nhé các bạn) Vào phòng Tổng Quản Trị sau một màn trình diện Đại úy trưởng phòng ổng hỏi:

- Tại sao giờ này chuẩn úy mới trình diện tiểu khu? Hấn viện lý do:

- Thưa Đại úy, ba tôi bệnh nên tôi nán lại hai ngày lo cho ông.

Ông Đại úy trưởng phòng nói:

- Tất cả các chuẩn úy đều trình diện 2 ngày trước rồi và đã ra đơn vị còn Chuẩn úy ra sau chỉ còn Đại Đội 129 Địa Phương Quân ở Bình Nghĩa mà thôi, bây giờ Chuẩn úy đi xuống quận Thanh Hải là có lính đại đội ra rước về đơn vị.

Hấn cảm ơn đại úy trưởng phòng và rời khỏi tiểu khu, đón xe ôm đi xuống quận Thanh Hải, tới nơi gần 5g chiều, hấn thấy 1 anh lính Địa Phương Quân đang đứng bên xe ôm chờ hấn, vừa thấy hấn anh lính chạy chào hấn và hỏi:

- Có phải Chuẩn úy về Đại Đội 129 không? Hấn trả lời:

- Phải.

Anh lính nói:

- Em tên là Tư ra rước Chuẩn úy đây.

Hấn ngồi sau xe ôm anh Tư này chở hấn đi qua những làng mạc càng lúc chạy dần về phía núi, có những lúc hấn và anh lính này phải đi bộ vì sình lầy và nước ngập, sau cùng qua 1 làng chàm thì tới nơi đại đội hấn đóng quân.

Vào tới công trại, hấn thấy 1 trung úy còn trẻ tự giới thiệu tên là Xám, Đại đội trưởng, và 1 thiếu úy tên Hiến Đại đội phó, và 1 chuẩn úy cao ráo đẹp trai tên Minh tự giới thiệu Trung đội trưởng Trung đội 1, khóa 12 Đồng Đế, 1 chuẩn úy mang phù hiệu khóa 2/73 tên Tính tự giới thiệu Trung đội trưởng Trung đội 2, và 1 thiếu úy tên Độ là Trung đội trưởng vũ khí nặng, còn Trung đội 3, và 4 chưa có Trung đội trưởng, chỉ có trung sĩ nhất xử lý thường vụ trung đội thôi. Sau khi cơm nước xong xuôi, ông trung úy nói:

- Chuẩn úy về Trung đội 3 bước đầu có gì thắc mắc thì hỏi Trung sĩ nhất Hùng.

Hấn theo Trung sĩ nhất Hùng về Trung đội 3, về tới trung đội hấn thấy lính đã mắc võng trong hầm cho hấn rồi, tới nơi hấn leo võng và nằm ngủ thẳng cẳng cho tới sáng, để mặc cho Trung sĩ nhất Hùng bố trí quân canh gác. Ngày đầu tiên của hấn như thế.

Sáng hôm sau thức giấc, Trung sĩ nhất Hùng rủ hấn xuống làng Chàm uống cà-phê, làng Chàm Bình Nghĩa cách đồn của Đại đội 129 ĐPQ khoảng chừng 500m, Trung sĩ Hùng

bảo bọn lính Trung đội 3 đi theo vài người mang theo súng đạn cá nhân và sau đó cả bọn đi bộ xuống làng Chàm. Họ dẫn hẳn tới ngôi nhà tương đối khang trang nhất làng, họ nói đó là nhà ông trưởng làng làng Chàm. Vô tới quán chỉ có vài ba bàn và mấy cái ghế, chắc có lẽ ít khách thăm viếng! Cả bọn tìm bàn lớn cùng ngồi với nhau, gọi cà-phê uống và ăn sáng bằng bánh mì ốp-la, đang uống cà-phê thì trời mưa lớn, Trung sĩ Hùng, nói với hẳn vùng này mỗi lần mưa có lẽ chừng vài ngày luôn. Cà-phê được đem ra bởi ông chủ quán, vì quán nhỏ vá ít khách, ông chủ làng Chàm vừa là chủ vừa là bồi bàn luôn. Bung ly cà-phê lên uống, nước cà-phê vừa vô tới cổ họng hẳn là hẳn muốn mưa ra liền. Trời ơi! Cà-phê ngoài đường ở Sài Gòn còn ngon hơn nhiều. Lúc bấy giờ hẳn cảm thấy những ngày bình yên ở Sài Gòn đi học, đi tán gái, coi ci-nê, dạo chơi trên đại lộ Tự Do, uống cà-phê gần rạp Rex nghe nhạc Trịnh, thật là thần tiên. Bây giờ hẳn mới cảm thấy mắc nợ ơn nghĩa của người lính chiến nằm bờ ngũ bụi, đổ xương máu hy sinh hạnh phúc gia đình làm bổn phận một người lính chiến gìn giữ an bình cho nhân dân, bỗng nhiên hẳn cũng cảm thấy hãnh diện lây. Dù sao hẳn cũng bắt đầu là một người lính tác chiến đang làm bổn phận của mình mặc dù chỉ là ngày thứ hai ra đơn vị, nhìn thấy bản mặt hẳn như vậy, Trung sĩ Hùng hỏi:

- Bộ cà-phê dở lắm hả Chuẩn úy?

Hắn gật đầu, hẳn hỏi:

- Ở tỉnh này có chỗ nào cà-phê ngon không?

Trung sĩ Hùng trả lời:

- Có quán cà-phê Hương của Trung tá Tiến Tham mưu trưởng tiểu khu và cà-phê Tùng của Trung tá Ba là nơi các sĩ quan tiểu khu thường ra uống, khi nào rảnh Chuẩn úy hỏi chuẩn úy Minh trung đội 1 là biết.

Thầy trò ngồi tán dóc cho tới 11 giờ trưa thì phải đi về đồn dù rằng trời mưa tầm tã trên đường về đồn. Nếu ai từng ở vùng quê thì biết cảm giác lầy lội và dơ bẩn của phân bò, dê, trâu ỉa ngoài đường và nó hôi thối như thế nào, đồn hẳn thì gần làng Chàm nên đại đội hẳn hưởng trọn mùi hôi thối đó. Về tới đồn, Trung úy Xám mời hẳn ăn cơm, nói dùng cơm cho nó oai chứ chỉ có cơm và cá khô nướng. Hẳn thấy bọn lính cũng ăn như thế không phải sĩ quan là ăn uống sướng hơn lính đâu, lính tác chiến là như thế đó, trong bữa ăn Trung úy Xám nói ông là sĩ quan Sư đoàn 23 về, còn Thiếu úy Hiền và Thiếu úy Độ là thuộc ĐPQ, họ mang thẻ quân nhân màu đỏ, còn chúng tôi các sĩ quan SĐ thì mang thẻ màu vàng. Bọn hẳn nói chuyện và ăn cơm rất là vui vẻ, sau đó hẳn về lại vị trí đóng quân của Trung đội 3 của hẳn và bắt đầu những ngày tháng gian khổ của người lính chiến ĐPQ...

Sáng thứ sáu đầu tuần của tháng 11 năm 1973 đó là ngày đầu tiên hành quân của một chuẩn úy sửa không kinh nghiệm chiến trường. Từ sáng sớm, 1 người lính mang súng đạn dùng xe honda chở Thiếu úy Hiền Đại đội phó đi tới quận Thanh Hải nhận phóng đồ hành quân, khoảng 10 giờ sáng thì Thiếu úy Hiền về tới đồn, Trung úy Xám Đại đội trưởng kêu các Trung đội trưởng lại và mỗi người nhận địa điểm hành quân, đóng chốt... Các Trung đội trưởng về lại chỗ trung đội của mình đóng và bảo mọi người chuẩn bị hành quân, đầu tiên hấn gọi Trung sĩ nhất Hùng và chỉ địa điểm trong bản đồ mà trung đội sẽ đi tới địa điểm hành quân. Vừa nhìn địa điểm trong bản đồ Trung sĩ nhất Hùng nói:

- Tôi biết địa điểm này, Chuẩn úy đừng lo.

Hấn nghe nói vậy cũng yên tâm, và sau đó hấn nói Trung sĩ nhất Hùng tập hợp Trung đội 3 lại và hấn kiểm tra lại vũ khí, đạn dược và lương thực cho 3 ngày hành quân. 11 giờ sáng thì trung đội hấn bắt đầu di chuyển, trung đội hấn có 3 tiểu đội, tiểu đội 1 của Trung sĩ Thành sẹo chỉ huy gồm 11 người, tiểu đội 2 của Trung sĩ Lượm cũng được 11 người còn tiểu đội 3 của Hạ sĩ nhất Quán chỉ huy gồm 10 người, còn hấn thì có 1 truyền tin mang máy PRC-25 tên Giùm, và y tá tên Năm, còn thằng tà lợt tên là Tư mang lương thực cho hấn. Hấn nói lần đầu đi hành quân thì theo thứ tự từng tiểu đội 1, 2, 3, sau đó sẽ thay phiên nhau sau những lần hành quân khác, hấn bảo lính đi ngoài đồng trống thì mỗi người cách nhau 10m để tránh pháo kích chết chum.

Chao ôi! Dùng con mắt thường thì thấy dãy núi mật khu 19 gần mà sao hấn dẫn trung đội đi gần 2 giờ. Cái khốn nạn cho hấn là hấn lợi hành quân ở vùng hai mà lại mang đôi bốt đờ sô từ trong quân trường Thủ Đức cho nên vừa bắt đầu leo lên núi là hấn cứ vấp té mãi, làm lính cười quá trời, Trung sĩ nhất Hùng bảo hấn kỳ sau chuẩn úy nên mua đôi giày mạp của Mỹ mà đi chứ đi bốt đờ sô lợi núi không được đâu. Leo lên nửa đồi hấn, không biết bao nhiêu lần trèo lên lại té tuột xuống làm bộ cây di mới muốn rách luôn, mồ hôi thì đổ ra mặc dù trời không nóng, khi leo lên tới đỉnh thì hấn hết xí quách luôn. Có lẽ hấn còn chất thơ sinh trong người hơi nhiều. Bây giờ thì hấn thấm thía những bài học hành quân trong quân trường đi bộ vài cây số leo tèo trên con đường bằng phẳng mà hấn còn cảm thấy mệt huống chi là leo núi cao. Sau 1 lúc nghỉ mệt và nhìn địa thế của núi, hấn bắt đầu phân công mỗi tiểu đội một phía phòng thủ và canh gác, hấn phân công giống như hình tam giác còn hấn và 3 người tà lợt, y tá, truyền tin thì ở giữa, hấn dặn mật khẩu cho các tiểu đội, khi ổn định vị trí xong xuôi hấn gọi máy PRC-25 báo cáo tình hình cho Trung úy Xám Đại đội trưởng. Trung úy Xám dặn hấn nếu có bị tấn công thì gọi cho ông liền, khi vừa tới nơi là thằng tà lợt giăng võng và nấu cơm liền, cả bọn ăn cơm chung cũng lại cá khô và cơm thối, họ phải ăn trước khi trời tối vì trời tối đâu thấy đường và lại cũng không thể đốt đèn hay dùng đèn pin soi được vì đó là điều tối kỵ nhất. Những bài học trong quân trường mà các ông thầy là những sĩ quan tác chiến từ những đơn vị thiện chiến về đã giảng dạy cho bọn hấn, những thằng SVSQ mặt còn non chẹt, hỉ mũi còn chưa sạch. Hôm nay hấn nhớ lại và hấn nói với lính hấn không được làm cái gì có ánh

sáng trong đêm tối vì Việt cộng có thể thấy và bọn nó sẽ pháo kích, hấn còn hăm nếu tên lính nào mà hấn thấy làm tỏa lộ ánh sáng và nói chuyện thì biết tay hấn.

Đêm đến nằm trên võng, hấn thấy ánh sáng mờ xa trước mặt, đó là thành phố đang lên đèn trông rất đẹp vì trời rất trong, hấn đoán giờ này thiên hạ đang đi chơi, nhảy đầm cuối tuần hay chui vào các quán ba nhậu cho say hay vào quán cà-phê nghe nhạc và tự dung hấn nhớ câu nhạc “rừng lá xanh xanh cây phủ đường đi thành phố sau lưng ôm mộng nghĩ gì... giữa rừng già tôi có thấy gì đâu, sao không hát cho người giết giặc trên cầu...” Hấn cảm thấy lạnh vì trên núi gió thổi và cái lạnh của núi rừng vùng hai làm buốt thân người của hấn, hấn cố chịu đựng hấn đâu dám than vì tự ái, sợ những người lính của hấn đánh giá thấp về cấp chỉ huy không biết chịu đựng gian khổ, hấn cảm thấy thèm điều thuốc Capstan cho lòng bớt lạnh nhưng hấn không dám vì hấn biết nếu hấn không chịu đựng được mà đốt thuốc hút thì rất nguy hiểm cho trung đội. Bật hộp quẹt lên thì dễ mà sao tay hấn cảm thấy quá nặng, hấn biết chỉ cần ánh sáng lên là VC sẽ pháo vào chỗ hấn và binh sĩ của hấn ngay (đang ở trong điểm mật khu VC mà).

Hồi những người bạn sống trong thành phố, trong khi các bạn đi chơi, dạo phố, nghe nhạc nhậu nhẹt, ngủ yên ổn không nghe bom đạn có bao giờ các bạn có nghĩ gì giờ này có những người lính chiến đang nằm trên núi cao, trên đầm lầy sinh động, đang thức cảnh giác giữ vững sự tự do, yên ổn cho các bạn, họ đang chịu đựng sự giá buốt của cái lạnh lẽo, gió thổi cắt da, đĩa đeo hút máu, có người ngạt nước vì trời mưa tầm tã vẫn phải canh gác không dám bỏ vị trí phòng thủ mà tìm nơi trú mưa hay tìm một chỗ núp nào đó cho riêng họ, vì họ biết nếu họ bỏ vị trí đó chỉ 1 tíc-tắc thôi, mọi sự sẽ đổi khác và nhiều sinh mạng sẽ mất.

Tôi không phải là nhà văn nên không có những câu văn hay để diễn tả gian khổ của người lính chiến, tôi chỉ là 1 sĩ quan cấp thấp của binh chủng ĐPQ & NQ, và tôi chỉ biết diễn tả sự gian khổ của các binh sĩ ĐPQ & NQ mà họ đã anh dũng chịu đựng từng giai đoạn mà tôi cùng họ chia sẻ sự đổ máu, sự sống còn, sự sợ hãi và chịu đựng gian khổ cùng nhau không phân biệt giai cấp sĩ quan hay binh sĩ hay binh chủng nào đó và đó là ngày đầu tiên của 1 sự gian khổ bắt đầu của 1 thằng chuẩn úy sữa của tôi.

Đầu tháng 12 thì có sự thay đổi về Đại đội trưởng “con đĩa” của đại đội hấn, (đại đội hấn mang phù hiệu nền xanh và gạch vàng vất chéo nên hấn gọi đùa là đại đội con đĩa) và người mới về thay là Đại úy Tôn thất Kỳ mới vừa tốt nghiệp khóa bộ binh cao cấp, ông này từng làm trung tâm trưởng trung tâm hành quân tiểu khu và từng là Đại đội trưởng đại đội trinh sát Sư đoàn 23BB, với những kinh nghiệm như thế hấn không hiểu tại sao ông ta bị điều về làm Đại đội trưởng đại đội con đĩa của hấn giống như là bị đi, (sau này Đại úy Kỳ làm Tiểu Đoàn trưởng 280 thần sói gần 75). Ngày bàn giao đại đội con đĩa giữa Trung úy Xám và Đại úy Kỳ chỉ trong buổi sáng, sau đó 1 màn giới thiệu các sĩ quan Trung đội trưởng với Đại úy Kỳ, rồi các sĩ quan trung đội lại về chỗ đóng của trung đội họ.



3 ngày sau, đại đội con đũa phải hành quân ở quán thẻ thuộc quận An Phước, nhiệm vụ là bảo vệ trung đội pháo binh diện địa, đại đội hẳn phải bảo vệ vòng ngoài cho pháo binh của Trung úy Minh (trung đội PB), đóng ở trong rừng gần chiến khu đông mật khu nên ai nấy phải cẩn thận canh gác mặc dù trời mưa tầm tã không ngớt từ ngày đi chuyển cho tới nay gần 1 tuần đã có 4 người lính thuộc đại đội hẳn phải chở đi bệnh viện quân đội ở tiểu khu vì bị sốt rét. Lần đầu tiên hẳn thấy lính bị sốt rét mặt mày xanh dờn, môi tím, mắt lờ đờ, luôn kêu lạnh quá, mặc dù đắp nhiều chăn vào mà vẫn kêu lạnh, miệng thì run cầm cập, nếu người lính bệnh 2 ngày thì phải di chuyển hay sốt cao y tá đại đội tiêm thuốc vẫn không hết thì chở đi bệnh viện ngay không thì họ sẽ chết (cái cực nhất là phải khiêng người bệnh từ trong rừng ra tới quốc lộ 1 vì xe cứu thương chỉ tải thương ở quốc lộ 1, họ không thể lái xe vô rừng tải bệnh nhân, lúc này là mùa mưa nên trời mưa tầm tã, 2 người khiêng cáng 1 người lạnh thấy mẹ, và người thì ướt át, thân thể thì hôi rình, sĩ quan, lính tráng đều như nhau, họ là lính ĐPQ & NQ nên họ không có trực thăng tải thương như Sư đoàn. Mọi thứ đều là khiêng cáng cứu thương, bạn thử tưởng tượng là 2 người lính vai mang vũ khí khiêng cáng cứu thương và thêm vài người lính đi bảo vệ gần hết tiểu đội, họ phải đi dưới trời mưa tầm tã, đi lầm lũi 7-10 cây số trong rừng mất khoảng gần 2 giờ, đôi khi trượt lên té xuống vì đường đi trong rừng vùng có nơi cao, nơi thấp... tải thương xong rồi lại phải lội bộ vô rừng lại) những cái cực khổ này không phải là lính chiến thì không bao giờ hình dung ra sự cực khổ như vậy.

Đóng quân ở trong rừng gần quán thẻ được 1 tuần thì ban đêm hẳn nghe tiếng “cà ùm” của cọp, bà mẹ nó từ nhỏ tới lớn ở thành phố Sài Gòn sướng quá trời, có thấy ông 30 ở sở thú trong chuồng, chứ ai nghe tiếng ông cọp ở ngoài bao giờ. Nếu có nghe thì sợ vãi đá ra quần luôn, hẳn cũng vậy, nằm trên võng nghe tiếng “cà ùm” rất gần, từ lính tới quan ai cũng sợ cả, mặc dù ban đêm kéo hàng rào kẽm gai phòng thủ ở ngoài mỗi trung đội nhưng ai nấy cũng sợ vì nghe con cọp nó chạy vòng chung quanh mà ón. Hẳn sợ nên niệm bồ tát Quan Thế Âm luôn miệng mà đêm thì không dám ngủ. Sáng hôm sau, hẳn dắt Trung đội 3 đi tuần, ra tới ngoài hàng rào kẽm gai bà mẹ ơi hẳn và lính đều thấy nhiều dấu chân cọp, nhìn dấu cọp thầy trò hẳn xanh mặt, VC thì không sợ vì còn thấy và có thể bắn nhau, còn cọp biết nó ở chung quanh mà không thấy nó cái đó mới đáng sợ, vì không biết lúc nào nó nhảy ra vồ lấy mình, nội tưởng tượng như vậy mà thầy trò hẳn xanh mặt phải không các bạn. Hẳn cũng vậy 1 tuần lễ trôi qua tối nào cũng nghe tiếng “cà ùm” như vậy cả đại đội hẳn ăn ngủ không yên, cả quan lẫn lính đều cầu mong lệnh hành quân mau hủy bỏ.

Lúc đầu cả đại đội cứ tưởng cọp có 1 con, nhưng mấy người lính lâu năm nói vùng này có 2 con cọp lặn. 1 con còn sợ thấy mò nghe nói 2 con làm hẳn và bọn lính còn sợ hơn, hẳn hỏi Đại úy ĐĐT làm sao bây giờ, ông nói tối lâu lâu bắn vài tiếng súng, để cho cọp nó sợ, ông nói khi bắn phải báo trước để khỏi lộn chạm địch. Có 1 hôm hẳn dắt lính đi tuần về phía núi thì nghe mùi thối xông lên giống như có con vật hay người bị chết, lần theo mùi thối, hẳn và lính thấy 1 con bò bị cọp ăn thịt còn dang giò, Trung sĩ Thành sợ

nói như vậy là có cách giết cạp rồi, ông nói cạp ăn thịt bò không hết thường đi lại ăn lần nữa. Nghe thế, bọn hắn gài mìn claymore, và vài chục trái lựu đạn gần con bò chết, nếu con cạp lại ăn bò chết lần nữa chỉ cần vướng mìn hay lựu đạn nổ tung ra là cạp sẽ dính máu ngay. Quả nhiên tối hôm đó, cả đại đội nghe tiếng nổ vang dội của lựu đạn và mìn, cả bọn biết là cạp trúng mìn rồi, nhưng vì trời tối không có ai dám đi tới chỗ con bò nên phải chờ đến sáng. Sáng sớm, hắn dắt trung đội đi kiểm soát, quả nhiên thấy con cạp bị thương nằm gần đó nhưng chưa chết vì 4 chân của nó và thân mình đều trúng miếng nên con cạp không nhảy trốn được. Trung sĩ Thành sạ dùng súng M16 nã vài viên vào đầu cạp làm nó chết luôn. Hắn bảo thằng tà lột lấy cái nanh cạp và 2 móng cạp cho hắn, thằng tà lột dùng lưỡi lê đục móng cạp hoài mà không ra, chỉ lấy được 2 móng cạp hắn cất trong ba lô định khi nào về phép Sài Gòn sẽ làm đồ trang sức cho con hắn đeo. Ngay trong ngày đó, TK biết Đại đội hắn giết được con cạp, Đại tá TKT cho xe GMC vào vùng mật khu chở xác cạp về TK (đời chó đểu thiệt, lính bị bệnh gần chết thì không ra tận quốc lộ 1 mới có tải thương, còn cạp chết thì có nguyên chiếc GMC vô mật khu chở xác cạp). Trên đường chở xác cạp về TK, lính cứ nghe hai bên hông rùng rùng tiếng con cạp cái chạy theo rống “cà ùm” hoài, làm toán lính sợ thấy mẹ.

Ở rừng gần 2 tháng thì hắn được Đại úy cho 2 ngày phép miêng ra tỉnh chơi, hắn bảo 1 tiểu đội mở đường theo hắn ra gần Quán Thẻ rồi hắn đón xe đò vào thành phố, tới TK lon ton đi bộ thì thấy 2 tên sĩ quan mang phù hiệu Thần Long bảng tên cùng khóa với hắn hóa ra thằng Ướt, và thằng Linh cùng ở chung TĐ373ĐPQ Thần Long ở Sông Pha. Cả bọn vào cà-phê Hương của Trung tá T Tham mưu trưởng TK uống cà-phê, hắn thấy quán toàn là sĩ quan và quán đối diện là của Trung tá T tiểu khu phó cũng đông khách lắm và toàn là sĩ quan tiểu khu. Hóa ra là 2 phe, nhưng quán cà-phê Hương thì có 3 cô con gái của Trung tá T, cô Hương chị lớn 19t, mới cặp bồ với Chuẩn úy Minh đại đội hắn, cô thứ hai 18t thì cặp bồ với Chuẩn úy Phước TĐ231ĐPQ Thần Hồ, còn cô út là Tâm 17t thì Chuẩn úy Dũng 2/73 thuộc đại đội hắn muốn tán cô nàng nhưng cô nàng chưa chịu. Ngồi nói chuyện thì thằng Ướt nói cùng khóa có mấy thằng về Đại Đội đóng ở phi trường như Quý 35 (942) Duy Minh 32 (944). Cả bọn đều ở xa nhà nên uống cà-phê ban ngày, tối thì nhậu tại quán xong thì về KS Kim Sơn ngủ. Chiều ngày hôm sau, hắn đón xe đò về Quán Thẻ vô rừng tiếp, còn bọn thằng Ướt, Linh... thì đón xe đò về Sông Pha. Đó là lần đầu tiên hắn được đi phép.

Về tới trung đội, nằm trên võng hắn cứ nghĩ về cà-phê Hương, phải nói cà-phê ngon thiệt, nhạc cũng hay và dàn amp-li thì hết xảy không thua gì những quán nhạc Sài Gòn. Hắn thấy hình như cô bé Tâm 17t có vẻ thích hắn, đang nghĩ lung tung thì có lệnh hành quân khẩn cấp. Cấp trên cho 1 tiếng chuẩn bị Trung đội 3 (tới phiên xoay vòng) đi phục kích ở làng chài Thái An. Có xe sẽ chở xuống Duyên Đoàn 27 và đổ bộ 3 giờ sáng vì có tin mật báo du kích VC về thu thuế và kiểm lương thực thêm. Xe đổ trung đội hắn xuống Duyên Đoàn 27 vào nửa đêm theo kế hoạch, trung đội hắn lên hải thuyền vào lúc 1 giờ sáng tới điểm đổ quân là 3g, phục kích là 4g, nhưng kế hoạch bị trật đường rầy vì hải thuyền chở trung đội hắn tới điểm hẹn là 5g sáng, ở trên biển 5g sáng thì sáng như ngày vì mặt trời

mọc, tới nơi hấn cho tiểu đội 1 đổ trước, tàu vừa tiến vào bãi cát, lính vừa nhảy xuống nước lội vô bờ thì bị CKC súng bắn sẻ từ trên núi bắn xuống, làm toán Trung sĩ Lượm bị thương 3 mạng, bị bắn sẻ hải thuyền liền lui thuyền ra biển lại, trưởng toán hải thuyền Trung sĩ Hải quân hỏi ý hấn tính sao, hấn nói trên 2 chiếc hải thuyền có 4 khẩu đại liên 50, hấn nhờ Hải quân đổ bộ vào bờ biển lần nữa và trong lúc 2 tiểu đội còn lại đổ bộ thì Hải quân cứ dùng súng đại liên bắn vào đỉnh núi phía CKC vừa bắn để bọn hấn đổ bộ. Trong lúc đó, súng đại liên mặc dù không thấy rõ VC nhưng Hải quân họ vẫn bắn về phía đỉnh núi như mưa rào, nhờ vậy toán đổ bộ sau vào bờ an toàn. Vào tới bờ xong thì tàu Hải quân lui ra và quay về Duyên Đoàn 27 luôn, còn trung đội hấn thì đổ quân vào rừng đừa gần làng, hấn bảo y tá Năm băng bó vết thương cho 3 người lính của toán Trung sĩ Lượm. Họ chỉ bị thương nhẹ ở tay và chân, 1 người không đi được phải làm cang khiêng, rồi hấn gọi máy báo cáo tình trạng tổn thương cho Đại úy Kỳ và hấn bảo Trung sĩ Lượm ở lại cùng trung đội, còn hấn dắt 2 tiểu đội còn lại lên núi lục soát. Lục soát gần 2g nhưng không thấy VC, hấn bảo binh sĩ nấu ăn rồi nằm chờ ở đó gần tối sẽ di chuyển. Hấn gọi máy báo cáo xin lệnh rút quân, bỏ cuộc phục kích vì bị lộ rồi, Đại úy Kỳ bảo hấn cứ dàn quân ở đó chờ ông hỏi lại Chiến Đoàn 1 của Thiếu tá Quang coi làm sao. Hấn đợi gần nửa tiếng thì có lệnh cho rút bằng đường bộ về Bình Nghĩa, sáng ra sẽ có quân xa chở về Quán Thẻ lại (rút về Bình Nghĩa là con đường gần như 10km). Gần 8g tối hấn mới cho lệnh trung đội rút vì rút ban ngày sẽ bị bắn sẻ vì phải qua 1 bãi biển bằng cát, không có nhà cửa và cây cối để ẩn nấp. Lúc trung đội hấn rút về thì trời lại mưa tầm tã làm cho bọn hấn đã cực, mệt nhọc lại mệt nhọc thêm, đất cát ngấm mưa bám vào thân thể bọn hấn, không có áo mưa thấy trời lâm lủi đi như những bóng ma trong đêm, sao tang thương quá! Ai bảo lính ĐPQ + NQ là sừng, đi bộ gần 2g sáng mới về tới Bình Nghĩa, khi rút về bằng đường bộ hấn phải liên lạc bằng máy PRC-25 liên lạc các đơn vị bạn, báo cáo trung đội hấn sẽ di chuyển qua vùng họ nếu có gài mìn bẫy làm ơn gỡ ra, nếu không báo cáo như vậy đơn vị bạn cứ tưởng VC di chuyển mà gọi pháo binh hay họ bắn nhầm là bỏ mẹ cả đám, chết lãng xẹt. Hấn dắt trung đội đi về qua bãi biển cát giống như là đi trên sa mạc Sahara. Bà mẹ nó hành quân gì mà không tiên liệu bao lâu tới nơi gió thổi ngược tàu đi sẽ chậm, 3 giờ sáng trời vẫn tối và 5g sáng trên biển khác nhau sáng trung như ban ngày may là bị thương có 3 mạng, nếu bị chết vụ này mới lãng xẹt, đã vậy vụ lội bộ mới là khôn nạn, đi mệt bỏ mẹ đi được 5km hấn thấy cây M16 và 2 cặp số đạn và 10 trái lựu đạn cá nhân sao nặng quá trời luôn (nếu có ai từng đi trên cát cỡ 10 cây số họ sẽ thấy cặp giò của họ rời thân thể họ như trung đội hấn vậy) giờ này nghĩ lại mà tôi còn thấy oải...

Cuộc sống lính tác chiến của hấn cứ ở trong rừng 28 ngày và hấn được ra thành phố nghỉ ngơi 48g bằng phép “miệng” của Đại úy Kỳ, nói nghỉ ngơi cho nó vui chứ lội bộ từ trong rừng ra tới quốc lộ mất hết 5g, rồi còn phải chờ xe đò nếu may mắn có xe đò thì cũng hết nửa tiếng vì xe luôn luôn đầy người, đến tối hấn ghé quán cà-phê Hương uống cà-phê và nhậu cho tới khuya. Hấn có tật uống cà-phê đắng không đường, và khi hấn đến quán Hương cô bé Tâm luôn luôn ngồi chung bàn với hấn và hỏi hấn về cuộc sống trong rừng của hấn, đôi khi hấn nỗ cho miếng văng luôn để làm cô bé “nể hấn”. Đôi khi hấn cũng



không hiểu tại sao những người con gái thích hắn, hắn chưa từng nói chữ yêu em với những cô gái, hắn chỉ thấy thích thú những cô gái này mặc dù lúc đó hắn đã có vợ. Đôi khi hắn vào quán uống cà-phê mà lại không có tiền, nên thường ghi sổ. Khi lãnh lương thì lính ở hậu cứ đem tiền tới trả cho các cô nàng, thỉnh thoảng cô bé Tâm gọi cà-phê và thuốc Capstan cho lính đem vô cho hắn trong rừng, mỗi lần như vậy kèm theo bức thư nói chuyện “tào lao” nhưng hắn lại thích. Hắn uống cà-phê tới khuya và đôi khi nhậu với các bạn sĩ quan khác đến khi các cô đóng cửa quán thì cả bọn đưa nhau đi ăn khuya, đó là 48g của hắn ở xa Sài Gòn.

Ngày hôm sau, đơn vị hắn được lệnh đóng quân ở Ô-Cắm về phía bắc phi trường Phan Rang, xe quân xa chở đại đội hắn tới làng Đồng Mé đường đi lên Đà Lạt. Đại úy Kỳ chia đại đội làm 2 toán, 1 toán đóng quân ở Đồng Mé và 1 toán khác thì vô rừng, trung đội hắn và trung đội Chuẩn úy Minh thì vô trước, quân xa chở bọn hắn đi trong rừng nhưng bọn hắn lúc nào cũng hờm sẵn súng trong tay vì du kích có thể phục kích bất cứ lúc nào. Đến nơi đại đội hắn thay thế cho đại đội khác trở về. Thiếu úy Hiền Đại đội phó bảo hắn và Chuẩn úy Minh chia quân ra đóng trên đỉnh đồi, sau khi chia các tiểu đội vị trí phòng phủ ở trên đồi Ô-Cắm xong và gài mìn phòng thủ, hắn còn cẩn thận hơn là bảo lính lấy nhánh cây khô rải gần chỗ gài mìn và gài mìn chiếu sáng trên thân cây vì nếu có đặc công bò vào đánh đồn thì bị vướng nhánh cây và phát ra tiếng động thì lính cứ nã đại liên M60 về hướng đó thì bảo đảm địch sẽ chết.

Ngày hôm sau, hắn thấy dơ người hắn hỏi lính có chỗ nào có thể tắm được, lính nói dưới chân đồi cách đồn chừng 200m có dòng suối có thể tắm ở đây. Hắn đi xuống đồi về hướng lính chỉ mặc dầu đi tắm nhưng hắn vẫn mang theo cây M16 cho chắc ăn vì nếu có tao ngộ với VC ở trong rừng thì có vũ khí chiến đấu đâu đâu có chết cũng không oan uổng vì mình đã chiến đấu tới cùng. Khi tới suối, hắn cởi quần áo chỉ mặc quần lót và nhảy xuống suối, khi thân thể hắn chạm tới dòng suối ôi cha mẹ ơi lạnh quá xá, hắn vội nhảy lên bờ liền, hắn có cảm tưởng như hắn vừa tắm trong dòng suối nước đá vậy. Hắn tắm chỉ 5 giây, sau đó hắn lên đồi lại, trong 2 tuần lễ hắn chỉ tắm có 1 lần, người hắn dơ và hôi hám giống như homeless, sau này tại chỗ này Đại đội hắn bị đặc công tấn công, nhưng nhờ hắn đi học khóa đặc công của VC hồi chánh về nên hắn cũng biết chút ít về hành động của đặc công, nên khi VC tấn công đồn đại đội thiệt hại nhẹ, chỉ có Thiếu úy Hiền bị cụt chân và Trung sĩ Hùng Trung đội phó của hắn bị cụt 2 chân, chứ không mất đồn và cũng nhờ hạ sĩ giữ cây đại liên đã nã vào chỗ tiếng động nên VC bị thương và chết nhiều hơn bên hắn vì trời tối và đã gài mìn nên không thể ra lục soát được cho nên VC có cơ hội mang xác đồng bọn đi.

Sau 2 tháng ở Ô-Cắm đại đội hắn về dưỡng quân ở Ninh Chữ, hắn nói với Đại úy Kỳ xin ra thành phố chơi mấy ngày vì đại đội dưỡng quân và bổ xung quân số cho đầy đủ, mặc dù đại đội không đặng trận lớn nhưng trung đội hắn giờ đây chỉ còn có 15 người, có mấy người phải nằm bệnh viện, bị thương có, sốt rét có, v.v. Ra tới thành phố sau khi vô quán cà-phê Hương uống cà-phê và nói chuyện với cô bé Tâm 1 lúc hắn nói hắn dù về Sài Gòn

chơi 2 ngày rồi ra lại đơn vị. Sau đó hấn ra quốc lộ đón xe đò về Sài Gòn tới chiều tối thì về gần tới xa cảng có trạm quân cảnh và cảnh sát xét, hấn và mọi người phải xuống xe, khi xuống xe đi ngang qua trạm hấn đưa sự vụ lệnh Đại úy Kỳ ký cho đi trong tình cho ông Trung sĩ quân cảnh, nhưng anh ta coi xong chẳng nói gì và nói Chuẩn úy đi đi. Về tới thành phố hấn đón xe ôm về nhà cả nhà ba má và vợ con hấn đều mừng vì đã lâu hấn không về nhà. Hôm sau vợ hấn bị cảm, hấn ra ngoài đầu đường mua thuốc cảm cho vợ hấn, vì hấn nghĩ gần nhà nên hấn chỉ mặc quân phục mà mang dép, ai ngờ xui cho hấn vừa mua thuốc xong ra khỏi nhà thuốc tây thì bị quân cảnh chặn hỏi giấy tờ hấn đưa giấy chứng chỉ tại ngũ và sự vụ lệnh ra nhưng quân cảnh bắt hấn về quân vụ thị trấn vị tội quân phong quân kỷ, vì là sĩ quan nên hấn được nhốt riêng không nhốt chung với lính, ở trong đó hấn thấy anh Trung sĩ quân cảnh tên Hùng ở gần nhà, hấn kêu lại và anh Hùng hỏi hấn sao lại ở đây hấn nói đi mua thuốc cho vợ hấn và bị bắt, hấn nói anh Hùng sau khi hết ca trực về nhà báo dùm cho nhà hấn và nhờ mang cho hấn đôi giày map để sáng ra trình diện Đại tá Vĩnh quân trấn trưởng. Hấn ở thị trấn chừng nửa tiếng thì quân cảnh chở thêm mấy tên sĩ quan lính dù không phép về, hấn nằm trên giường thì thấy thêm 5 tên Chuẩn úy mang phù hiệu tên giống khóa hấn, 1 tên tên là Sang đui, Đại đội 33 đóng ở Mỹ Tho dù về và Hạnh na uy Đại đội 31 ở tiểu khu Vĩnh Long, và Nguyễn Hữu Thắng 31, và 2 tên hơi thiếu chiều cao là Trịnh Văn Việt ở Pleiku vì nhớ mẹ nên dù về, và Phúc tự phúc cu ky cũng ở vùng 4 luôn. Mấy tên này ở tiểu khu vùng 4 ham vui, nhớ đào nên dù về không phép nên bị tóm. Bà mẹ nó, ở Thủ Đức hấn đâu biết mấy tên Chuẩn úy này vì khác đại đội, nhưng ở đây thì hấn vui mừng vì cùng nhốt với mấy tên này như vậy là có bạn bè rồi.

Khoảng 2 giờ sau thì quân cảnh chở thêm mấy sĩ quan và lính, lúc này bên phòng nhốt lính thì đông còn bên sĩ quan thì có thêm mấy mạng Sư đoàn “con chim cút”, hấn thấy có 2 tên, một là “Điệp liên tú”, tên này bên trình sát Sư đoàn chim cánh cụt, mặt lúc nào cũng kên kên mặc dù bị bắt, còn 1 tên nữa là “Tòng mu rùa” cũng là chim cánh cụt luôn, hóa ra tên nào cũng ham vui. Lại 1 điều chỉ thấy toàn là chuẩn úy, không thấy thiếu úy hay trung úy gì cả có lẽ chỉ khi còn chuẩn úy thì ham vui và nhảy dù không bọc còn khi lên thiếu úy rồi họ tự trở nên đứng đắn, đàng hoàng... có điều lạ là hấn thấy mấy tên chuẩn úy sữa này lại mang cùng bảng tên, hỏi ra cùng khóa 8 B+C Bất khuất cả, đêm đó cả bọn nói chuyện không ngủ luôn.

Sáng ra cả bọn được gọi trình diện Đại tá Vĩnh quân trấn trưởng, đại tá hỏi hấn:

- Tại sao anh dù về Sài Gòn?

Hấn trả lời:

- Thưa đại tá, tôi nhớ vợ, con quá nên dù về thăm gia đình.

Vị đại tá này rất hiền, ông chỉ hỏi có lệ và không phạt trọng cấm mấy tên chuẩn úy sữa, ông đưa sự vụ lệnh và chỉ thị tất cả phải về đơn vị ngay, tên nào mà còn bị bắt lại lần nữa thì ông sẽ đưa ra tòa án binh về tội đào ngũ và bị lột lon. Nhận sự vụ lệnh xong, hấn nấn ná thêm 2 ngày nữa ở Sài Gòn rồi mới về đơn vị ở Phan rang.

Về tới đơn vị, hấn vô gặp Đại úy Kỳ, chào tay xong nói xin lỗi cùng ông và nói lý do tại sao về đơn [vị] trễ, Đại úy Kỳ giận:

- Chuẩn úy ba gai như vậy làm sao làm gương cho lính tráng?

Sau 1 tràng xô tiếng đúc dạy bảo hấn xong, ông nói về kiểm soát lại danh sách Trung đội 3 cần gì bổ xung, cho ban 1 và chuẩn bị cho liên hoan đại đội vì có ban chiến tranh chính trị tới giúp vui ca hát trước khi đơn vị lại vô rừng.

Những ngày dưỡng quân cùng bọn chuẩn úy Minh, Tính, Dũng và hấn thường ra quán cà-phê Hương, ban ngày thì bọn hấn uống cà-phê nghe nhạc, chiều tối thì bọn hấn nhậu mỗi tên kêu 1 két bia 33, 24 chai, bọn hấn uống và nói chuyện tên nào uống không nổi thì gục xuống bàn ngủ, đến khi ra về thì tên nào tỉnh khui hết bia rồi xối lên người của tên chuẩn úy đó, thường thì thằng Tính và thằng Dũng hay bị xối bia còn thằng chuẩn úy Minh tên này nhậu dữ lắm, thằng Dũng thì có tật nhậu bia xong là biểu diễn nhai mấy ly tách và bình trà, làm mấy em Hương, Thư, Tâm sợ thấy mồ, mỗi lần như vậy mấy em nhìn chuẩn úy Dũng như thầy phù thủy, thằng Dũng nó đâu có biết nó cứ tưởng nó làm như vậy là em Tâm sẽ để ý, không ngờ hậu quả làm bé Tâm sợ thấy mồ. Hấn cũng không hiểu sao thằng Dũng nhai ly tách như vậy mà bao tử không có gì mới quái lạ chứ. Có 1 lần nhậu xong cả bọn 4 thằng, Minh, Dũng, Tính và hấn đi 2 xe honda SS-50, hấn lái 1 xe chở Tính, còn Minh thì chở Dũng khi chạy ngang qua hòn đá bàn chiếc xe của Minh vì đường sóc, lại say rượu nên tắt đèn vì không thấy đường nên chiếc xe Dũng và Minh tông cục đá nên 2 tên này ngã vào đống xương rồng, về tới đơn vị y tá Năm dùng đèn Pin để lấy những gai xương rồng từ mông đít thằng Minh và Dũng, bây giờ nghĩ lại thấy vui vui.

Ngày hôm sau đại đội hấn đi hành quân ở mật khu Tam Giác Sắt, gần mật khu Lê Hồng Phong của tỉnh Phan Thiết, mật khu này thường không có nước uống nên ta và VC đôi khi phải giành nhau nước. Đã một tuần rồi hấn chưa tắm rửa, người ngòm hấn dơ dáy và hôi hám. Sau khi đi dạo 1 vòng kiểm soát trung đội, hấn về ngồi trên võng lấy kính viễn vọng mới mà đơn vị mới cung cấp cho sĩ quan. Dùng kính viễn vọng nhìn về hướng Phan Thiết, hấn thấy thằng Thuyết “Huế”, Lê Viết Hùng đang ngồi nhậu trong quán với mấy thằng bạn chuẩn úy khác, tự nhiên hấn thấy thềm chai bia, hướng nhìn về Sài Gòn, hấn thấy thằng Phước “dê 35” đang dạo chơi với đào, gặp thằng Phúc “cuky” mới lên chức xã trưởng đang làm tiệc mừng lên chức, trong bàn nhậu hấn thấy có thằng Thắng Trần, Sơn “bạt mạng”, Dũng “quận trưởng”, Hồ Gấn, Trà thanh Long tụi nó đang nhậu và hát Ka-ra-ô-kê ở nhà hàng Caraven đường Tự do, hướng nhìn về vùng 4, hấn thấy

thằng Ngọc 33, Hòa 31, hoàng Giang, Ngô minh Trị, Cao xuân Thu đang dùng máy PRC-25 tâm tình chuyện xưa. Thằng Ngọc nói tao mới bị thương ở chân trong lúc tăng phái ở Chương Thiện may là nhờ ông bà độ nên chỉ bị thương nhẹ ở chân thôi chứ không độ thì đã cưa chân rồi. Hướng nhìn ra vùng 1, hấn thấy thằng Bé “bìm bịp” đang dắt lính lội suối trong trời mưa tầm tã, nhìn về Quảng trị hấn thấy mấy thằng TQLC bạn hấn như Thành 34, Điệp 35, Tôn Tần, Hải cận đang nhảy đầm ở câu lạc bộ tiểu Đoàn thủy quân lục chiến. Sau năm 1973 lúc này chỉ có mấy lính nghĩa quân và Địa phương quân là cực thôi còn lực lượng Tổng trừ bị thì hơi khỏe 1 chút. Bỗng hấn nghe sao thân thể hấn đau quá, nhìn lại thì hấn đang nằm ở dưới đất, hóa ra hấn nằm mơ vùng vẫy như thế nào đó rồi té từ võng xuống đất.

Tuần lễ sau đó, Trung đội 3 hấn đổi về Cà-Ná bảo vệ an ninh xã vì có tin du kích sẽ về làng. Hấn dẫn lính lội bộ về Cà-Ná chiều tối thì tới nơi, sau khi bố trí trung đội ở trong nhà dân (khu vực này rất an ninh), hấn và vài người lính đóng ở nhà cô C (cô này sau là vợ 2 của hấn sau ngày mất nước, hấn nghe tin cô ta lấy du kích nên hấn chỉ gọi cô C thôi). Những lần trước theo Thiếu úy Hiền Đại đội phó về Cà-Ná chơi, trong lúc nhậu Thiếu úy Hiền nói:

- Quan ơi! Mày có muốn lấy vợ quê không? Có cô C chuyên thầu cá bán cho chợ ở Phan rang, 22t, chồng chết 3 năm rồi có đứa con gái 4t, cô nàng coi cũng đẹp lắm. Quan chịu thì tôi kêu vợ tôi làm mai cho.

- Cảm ơn Thiếu úy, tôi có vợ con ở Sài Gòn rồi.

- Đại úy Kỳ nói Chuẩn úy Quan đừng lo, ở đây chuyện vợ hai vợ ba là chuyện thường.

Sau đó vợ Thiếu úy Hiền đi kêu cô C tới cho hấn coi mắt, chị Hiền dắt 1 cô gái còn rất trẻ đẹp theo kiểu nhà quê mặc áo bà ba đến, hấn thấy cô ta cũng dễ thương hiền lành, chị Hiền giới thiệu cô ta cho mọi người và sau đó cô ta và chị Hiền đi ra nhà sau làm đồ nhậu. Có lẽ chị Hiền nói gì với cô C đó mà hấn thấy mặt cô ta ửng đỏ, 1 lát sau chị Hiền kêu hấn lại hỏi:

- Sao Chuẩn úy Quan có chịu không?

- Nếu cô ta chịu thì tôi chịu.

Sau tiệc nhậu thì hấn cũng quên chuyện ấy đi vì bận hành quân liên miên, sau mấy tháng gặp lại cô C, hấn hỏi:

- Anh cùng vài người lính đóng ở ngoài sân nhà em có được không?

- Không sao đâu chuẩn úy, cứ tự nhiên.

Tối hôm đó, cô ta và mấy cô bạn cùng hấn và mấy người lính đốt lửa cùng ca hát vui chơi với nhau, đến khuya thì lính đi ngủ cô nàng nói trong nhà còn bộ ván và mời hấn vào đó ngủ, lính hấn bảo hấn vào nằm ngủ trong đó đi bên ngoài đã có có bọn chúng thủ. Hấn vô nằm ở trong nhà mà gần 1 tiếng đồng hồ mà hấn vẫn không sao ngủ được, bỗng 1 ý nghĩ táo bạo là hấn muốn tìm hiểu về gái góa mùi vị ra sao nên hấn nhẹ nhàng đi qua giường bên kia chỉ cách có 3m thôi, tới giường cô ta nằm hấn cũng hồi hộp không kém vì sợ cô ta không chịu mà la lên thì mất mặt lắm, hấn vén mùng chui vô thì cô ta nói:

- Chuẩn úy vô đây làm chi? Tui la lên bây giờ...

Cô ta nói la lên bây giờ nhưng giọng cô không lớn lắm, giống như thì thầm, nghe giọng như thế, hấn biết cô nàng sẽ không la lên, lòng hấn mừng và hấn nằm yên 1 chút thì mười ngón tay trinh sát đi thám thính ở 2 ngọn đồi, nhưng lập tức bị địch đẩy lui và bị đánh bật lại nhưng đến lần thứ 3 thì hấn tiến chiếm 2 ngọn đồi sau khi vượt qua hàng rào áo ngực và làm chủ tình thế. 10 tên trinh sát sau khi củng cố và bắt đầu thám hiểm về phía thung lũng thì thân thể hấn gần như bay ra khỏi cái giường, hóa ra địch quân dùng B40 chân tổng mạnh vào bụng hấn làm hấn muốn nghẹt thở, đau quá hấn nằm yên dưỡng sức chờ thời cơ tấn công mục tiêu lần nữa. Khoảng 10 phút sau thấy địch quân yên tĩnh, hấn lại gọi trinh sát đi lần nữa nhưng địch quân cứ cố giữ tiền đồn làm hấn chẳng biết làm thế nào, 2 bên cứ giằng co như thế, hấn toan dùng sức mạnh... thì hấn lại nghe thân thể đau quá, hóa ra là hấn bị B40 chân bắn trúng bụng lần nữa, lần này thì hấn thấy cả chùm sao trên trời, đau quá, hấn cảm thấy như nghẹt thở và mệt mỏi, hấn tính đi về lại chiếc ván bên kia để ngủ. Cô nàng thấy hấn nằm yên không cựa cựa, cô ta nói thầm:

- Chuẩn úy có sao không? Hấn quạo và nói:

- Có sao chứ, làm sao không có sao được!

Sau đó hấn và cô ta nói thì thầm tâm sự với nhau, hấn nói kỳ gặp trước hấn tưởng cô ta bằng lòng làm vợ 2, nay sao lại kháng cự giữ quá, cô nàng nói mặc dù thấy mặt thì thích hấn nhưng muốn cô ta làm vợ 2 thì không trầu cau lễ hỏi cũng phải có bàn tiệc để đãi họ hàng chứ. Hấn cho cô C biết là hấn đã có vợ và bằng lòng làm vợ 2 thì những ngày phép 24g hay 48g hấn sẽ ở thành phố này còn nhiều hơn Sài Gòn. Về tiệc lễ thì hấn sẽ nhờ Thiếu úy Hiền và Đại úy Kỳ lo giùm, nhưng hấn nói làm tiệc xong là ngày hôm sau phải về lại đơn vị ngay, cô ta bằng lòng. Sau đó thì bàn tay của hấn lần mò về thung lũng lần nữa, lần này địch đầu hàng và 2 bên đã làm chuyện vợ chồng... 1 tháng sau thì hấn cùng Đại úy Kỳ cùng một số sĩ quan tới nhà cô ta để làm lễ cầu hôn và từ đó cô C trở thành bà Chuẩn úy Quan.

Đơn vị của hấn lại lưu động lần nữa, lần này thì về mặt khu 22. Đơn vị hấn đã nằm trên đỉnh đồi mặt khu 22 mấy ngày rồi, mưa gió bão bùng nằm trên võng mà nghe gió thổi



lông lộng, lạnh thấu xương, cả người ướt âm, chịu thấu mấy ngày như vậy thì cơn sốt rét lại nổi lên, hắn đã từng sốt rét vài lần nhưng chỉ uống ký ninh và nằm nghỉ ngơi tại chỗ, còn lần này thì quá nặng, nhiệt độ trong người thì hơn 100F mà người hắn thì cứ thấy lạnh run cầm cập, hai hàm răng cứ chập vào nhau hoài, thằng Năm y tá đắp cho hắn mấy cái chăn rồi mà hắn vẫn kêu lạnh, sau cùng thì nó báo tình trạng của hắn với Đại úy Kỳ, và ông xin xe cứu thương vô Bình Nghĩa để chở hắn vô bệnh viện Phan Rang, Đại úy Kỳ cho 1 tiểu đội của Trung đội 3 khiêng hắn từ đỉnh đồi xuống làng Bình Nghĩa để xe cứu thương chở hắn, lúc này hắn đã bất tỉnh và chẳng biết gì nữa, vô tới bệnh viện y tá và bác sĩ chuyên nước biển và thuốc trị sốt rét cho hắn. Vài ngày sau thì cơn sốt giảm bớt, bác sĩ và y tá hằng ngày tiêm thuốc nên sức khỏe hắn mau hồi phục, nhưng ở trong bệnh viện cả ngày thì buồn quá, nên chiều sau 6 giờ hắn lại lên ra cà-phê Hương uống. Khi hắn ra tới nơi thì mấy chị em của Hương thì vui, nhưng cô bé Tâm mặt mày quạo, gặp hắn không thềm kêu anh Quan gì hết, chả thềm nói gì tới hắn, hắn hỏi Hương thì bé Hương nói hắn cưới vợ mà không mời các cô, làm các cô giận. Thật là tin đồn mau thiệt. Trong lúc hắn ngồi uống cà-phê và nói chuyện với mấy chị em khác thì bé Tâm xung phong ngồi kết 1 mình, vẫn còn giận và không thềm để ý tới hắn. Đến ngày cuối cùng, hắn nói với Tâm là ngày mai hắn sẽ về lại đơn vị, lúc đó Tâm mới chịu tới bàn hắn nói chuyện cô bé nói:

- Em giận anh Quan lắm! Anh có biết không? Hắn nói:

- Anh biết, nhưng em còn nhỏ, hãy lo học đi, một ngày nào đó em sẽ gặp 1 người đẹp trai hơn anh và em sẽ kết hôn và có cuộc sống hạnh phúc.

- Chuyện ấy xa vời quá, em không nghĩ tới.

Tối đó, hai đứa nói chuyện rất lâu và ngày mai hắn lại vô rừng tiếp làm bổn phận thời trai loạn...

Vài tháng sau hắn thay đổi đơn vị mới, đó là Tiểu Đoàn 280 Thần Sói do Đại úy Hoanh làm Tiểu Đoàn trưởng, hắn nhận chức vụ Đại đội phó Đại đội 3 do Trung úy Đinh tiến Trí làm Đại đội trưởng. Bạn hắn thằng Quý 35 làm phó cho Đại đội 1 sau khi đại đội nó đi Quảng Đức về. Hầu hết các sĩ quan từ các đơn vị đại đội lẻ ở tiểu khu Phan Rang chuyển về và tuyển thêm quân lính. Đơn vị tạm đóng quân ở phi trường Phan Rang chờ bổ sung quân số. Lúc này hắn đã lên thiếu úy, hắn thấy con người chững chạc hẳn lên, làm việc gì cũng suy nghĩ kỹ trước, không còn lóc cóc như hồi chuẩn úy. Đóng quân ở phi trường thì quả là nhàn hạ và sướng quá trời, có lần hắn xin Trung úy Trí nghỉ 2 ngày phép về Cà-Ná chơi, Trung úy Trí OK rồi hắn về Cà-Ná, thấy hắn về cô C mừng lắm. Tối hắn theo cô ta ra bờ biển coi cô ta thả cá, sau khi ăn tối cả hai người ra bờ biển coi thuyền đánh cá về, cô C chỉ lên thuyền coi cá và ước lượng số lượng cá trên tàu rồi trả giá nguyên cả tàu cá khi giá cả xong xuôi, cô C chỉ ngoắc tay là có 1 đám con gái đàn bà gồng gánh khuôn cá về nhà cô ta, còn cô ta chỉ làm nhiệm vụ coi cá và trả tiền. Từ sáng sớm hôm sau, đám đàn bà gồng gánh cá ra xe đò, còn cô ta chỉ đi bộ ra tới xe đò thôi, khi

ra tới nơi mấy anh lính Nghĩa Quân thấy cô C cứ gọi bà Thiều úy Quan hoài và dễ dàng cho xe cá cô ta qua trạm kiểm soát. Như các bạn cũng biết ở làng xã quê trung sĩ đã là ngon lành lắm huống chi là thiếu úy (cho đàn em khỏe chút xíu nhe các huynh trưởng) nghe lính gọi như vậy trong bụng cô ta khoái quá trời, sau hai ngày phép hẳn trở về đơn vị.

Có bữa hẳn nghe tin đường ống Sông Pha bị giứt sập, và Tiểu Đoàn Thần long 273 chuẩn bị đi tăng phái cho tiểu khu Qui Nhơn, vừa nghe tin xong là Trung úy Trí bảo hẳn tập hợp đại đội và cho biết Tiểu Đoàn hẳn lên Sông Pha thay thế cho Tiểu Đoàn 273 của thằng Ướt, Thạch, Trung bạn của hẳn. Khi lên tới nơi đại đội hẳn đóng trên đỉnh đồi, nhiệm vụ ban ngày kiểm soát đỉnh Đơn Dương, còn đại đội Quý thì ở dưới Sông Pha. Đóng quân ở Sông Pha thì sướng thật, hằng ngày thấy dân chúng và xóm làng, sáng thì đi bộ lại xóm nhỏ ở Đơn Dương uống cà-phê hay đi lên Đà Lạt chơi tối về. Ở đó hẳn quen 1 gia đình người Qui Nhơn có 2 cô con gái tuổi 17 & 18, cả nhà trồng trọt. Có một buổi ông bác mời ăn cơm, hẳn nhận lời, khi dọn cơm ra thì phân nửa là lát mì, phân nửa là cơm, hẳn ngạc nhiên nhưng cô con gái nói quý Thiếu úy lắm nhà em mới dọn cơm phân nửa khoai mì, phân nửa cơm, hẳn thấy tận mắt dân chúng ở những vùng quê quả tình thật khổ, hẳn nói hẳn có dư chút ít gạo nếu nhà em không chê kỳ sau hẳn bảo lính đem nửa bao gạo tới cho gia đình em, cô ta nghe nói mừng lắm, vì thật ra khi đóng ở đỉnh Đơn Dương lính tráng ít ăn cơm đại đội và tụi lính hay đi ké xe đò xuống Sông Pha chơi chiều tối lại đi xe đò lên nên đôi khi dư gạo.

Lúc này đã là gần hết tháng 3 năm 75, tin tức vùng hai bờ trống làm lính tráng hoang mang. Gần cuối tháng ba thì hẳn thấy xe đoàn quân xa ở tiểu khu Đà Lạt chạy xuống đậu ở cổng Đơn Dương chờ mở cổng, hẳn nhận được lệnh Tiểu Đoàn là không cho xe chạy qua, bảo họ quay về Đà Lạt, 1 bên thì không cho xuống, 1 bên đòi xuống, càng lúc thì càng đông kể cả dân chúng gồng gánh con cái mà bỏ chạy, thậm chí mấy gia đình gần đó thấy lính tráng bỏ đi họ cũng gom góp của cải bỏ đi, tiếng kêu khóc vang trời, cuối cùng thì 2 bên cùng chia mũi súng vào nhau. Hẳn ra lệnh lính của hẳn thủ 2 cây đại liên 60 ở trên đỉnh đồi, nếu các đơn vị khác vượt qua rào cản thì cứ bắn, cả hai bên thủ thế như thế cho tới trưa thì Đại tá Tự ra lệnh cho thông xe, vừa có lệnh xong là xe cộ ùng ùng lăn bánh như động đất, thiệt là hỗn quân hỗn quan loạn cào cào, không ra trật tự, thể thống nào cả. Nếu lúc này mà có du kích biết tin từ xa mà pháo kích vào thì thiệt hại không biết sao mà lường được, trong đám quân xa này hẳn thấy đơn vị SVSQ (sinh viên sĩ quan) Đà Lạt cũng chạy xuống có lẽ khóa 28, 29, 30 và 31, là những khóa cuối sau này hẳn gặp mấy thằng bạn khóa 28 và 29 họ ra trường non vào tháng 4/75. Cả hai khóa ra cùng ngày.

Ngày 1 tháng tư 75, Tiểu Đoàn trưởng Hoanh bảo các đại đội bỏ đường ống Sông Pha cho Nghĩa quân coi và Tiểu Đoàn về tập hợp ở tiểu khu Phan Rang đi bằng phương tiện tự túc (trời ơi quân đội di chuyển quân mà không có quân xa thì làm sao di chuyển hết

đây). Hắn bảo lính hắn đón xe đò về tiểu khu Phan Rang chờ hắn. Hắn chặn xe đò và nhờ tài xế chở lính về tiểu khu sau khi sắp xếp cho lính di chuyển hết rồi hắn mới lên xe.

Về đến tiểu khu thì hắn thấy lính hắn còn mấy chục thằng, còn Trung úy Trí chả thấy đâu. Lúc này hắn mới biết là hắn đã bị cấp trên lừa, mấy ông lớn đã dọt từ lâu, tiểu khu vắng tanh không có lính tráng gì cả, kể ra hắn cũng ngu thiệt, cứ tin thật là về tiểu khu tập hợp lại quân số chờ lệnh. Lính tráng cứ hỏi:

- Mình làm sao đây Thiếu úy?

- Tụi mày về nhà với vợ con đi, khi nào tao liên lạc được đơn vị tao sẽ thông báo phân chi khu xã của tụi bây. Bây giờ coi như đi phép đi.

Sau đó, hắn đón xe đò về Cà-Ná. Cô C thấy hắn trở về Cà-Ná, cô ta nói:

- Trời ơi! Anh về lúc này làm chi? Xã lúc này đâu có ai đâu? Anh trở ra tỉnh lại đi.

- Tỉnh còn có ai đâu mà ra, mấy ông lớn dọt hết rồi.

Hắn ra phân chi khu xã thì thấy không có ai cả, lúc này hắn thấy “teo teo”. Tối hôm đó hắn và cô C nằm trong giường mà chẳng ngủ được, 2 đứa nằm nói chuyện mà trong bụng lo âu không biết ngày mai sẽ ra sao, đến nửa đêm thì hắn thấy 1 họng súng AK47 chìa vô mừng và kêu hắn ra nói chuyện, hắn nghĩ thôi rồi, hôm nay chắc là ngày tàn của mình rồi! Trần tĩnh sự lo sợ, hắn ra khỏi phòng thì thấy 3 người du kích hờm sẵn súng, 1 tên có lẽ là cấp chỉ huy bảo hắn:

- Anh đừng có lo, chúng tôi không bắn anh đâu. Bây giờ hòa bình rồi, đừng có đi lính nữa, ở đây lo làm ăn đi.

Lúc đó mấy tên du kích nói gì thì nói, hắn chỉ biết OK thôi, họ còn nói may là hắn làm sĩ quan khi về xã không hống hách với mọi người trong xóm, không bắt nạt hay dọa nạt ai cho nên cách mạng khoan hồng không giết hắn, họ bảo hắn yên tâm lo làm ăn, nói năng vài chục phút rồi họ bỏ đi.

Sau vài ngày hắn nghe vài anh lính của hắn (họ ở Cà-Ná khoảng 10 lính và hạ sĩ quan) nói:

- Thiếu úy ơi! Em nghe nói Trung tá Ba, Tiểu khu phó đã ổn định tình hình và Thiếu tá Kia đã xử bắn mấy tay ăn cướp của, giết người. Ông xử tử hình tụi nó ở Ba tháp và nghe nói tập hợp quân lính lại.

Hắn nghe như vậy cũng mừng và hắn tính trốn lại ra tỉnh. Hắn bàn với cô C rằng hắn ở đây không ổn, hắn sẽ về tỉnh lại và xem ý kiến của cô C như thế nào. Cô ta nói bảo hắn tính sao thì tính, cố gắng giữ an toàn cho bản thân. Sau đó hắn giả dạng như người đi làm ruộng muối và đi qua trạm kiểm soát của du kích, ra tới tỉnh xong là hắn trình diện phòng Tổng quản trị, họ bảo hắn về Đại đội 3. Lúc này Tiểu Đoàn trưởng mới là Đại úy Kỳ, quân số Tiểu Đoàn lúc này chỉ khoảng 300 người, đại đội hắn đóng ở quán Thè, hằng ngày hắn bảo lính đi tuần tiễu trên quốc lộ 1 và hắn gặp cô C hằng ngày khi cô ta đi bỏ mồi cá ở tỉnh và Tháp Chàm. Thời gian này Tổng thống Thiệu điều Trung tướng Nguyễn Vĩnh Nghi làm tư lệnh tiền phương, ở đó có Lữ Đoàn 3 Nhảy dù thay thế 1 Liên Đoàn Biệt động quân và khoảng 1 Trung Đoàn trừ của Sư đoàn 2BB. Hai tuần sau thì VC đã tấn công phi trường Phan rang và hắn nghe Trung tướng Nguyễn Vĩnh Nghi và Chuẩn tướng Sang đã bị bắt trên đường xuống Ninh Chữ. Tối 15 tháng 4 thì phi trường Phan rang đã thất thủ, sáng ngày 16 tháng 4 trong lúc hắn đang đứng trên quốc lộ 1 thì gặp Thiếu úy Be Tiểu Đoàn 273 nói:

- Ê Quan dọt đi, VC vô tới nơi rồi.

Hắn chưa biết làm cái gì thì nhận được lệnh tiểu đoàn xuống tăng phái quận An Phước của Trung tá Vận, ở đó có 1 phần lính và sĩ quan của Lữ Đoàn Dù và Liên Đoàn Biệt động quân chạy từ phi trường bọc đường tắt xuống quận An Phước cùng 1 pháo đội của Sư đoàn 2 và đơn vị của hắn. Đó là trận đánh cuối cùng của hắn là ngày 16 tháng 4 năm 75. Phan rang thất thủ vào ngày 19 tháng 4 năm 75, hắn đi bộ 350km từ Phan rang, vừa đi bộ vừa xin ăn dọc đường cho tới ngày 1 tháng 5 thì về tới Sài Gòn.

Mặc dù cuộc đời lính tráng của hắn chỉ vài năm nhưng hắn cũng từng đổ máu của hắn tại chiến trường trong những trận đánh hắn tham dự, cũng chịu đựng gian lao nằm bờ ngủ bụi, ăn uống cực khổ, bệnh hoạn và hắn cũng chiến đấu cho tới giờ phút cuối của người lính chiến bảo vệ cho quê hương. Hắn không cảm thấy xấu hổ hay tủi nhục, hắn đã làm tròn nhiệm vụ của người sĩ quan tác chiến với tất cả bồn phận, trách nhiệm và danh dự của 1 sĩ quan được đào tạo từ trường mẹ Thủ Đức. Với ý chí bảo vệ quê hương bằng mọi cách, nhưng thân phận hắn và những người lính Việt Nam Cộng Hòa chỉ là “con chột” trên 1 bàn cờ mà mọi thứ được quyết định bởi những yếu tố của các cường quốc đã mặc cả đất nước hắn trên 1 bàn cờ thì ôi thôi làm sao quân đội Việt Nam Cộng Hòa có thể thắng được khi mà vũ khí, đạn dược, tiếp vận, tiền bạc, v.v. đều bị giới hạn. Thất bại chỉ là ngày tháng thôi. Nhưng lực bất tòng tâm, hắn đành phải chịu vận nước tang thương làm sao cãi được.

*Quan Âm 351*

[quannguyen258@aol.com](mailto:quannguyen258@aol.com)

---

*Nguồn: BKT sưu tầm*  
<http://batkhuat.net/van-cuocsong-nguoinhchien-dpq-nq.htm>

*Đăng ngày Thứ Thứ Sáu, June 26, 2015*  
*Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*